

СПРАВА «ГУР'ЯНОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF GURYANOVA v. UKRAINE)

(Заява № 7738/14)

Стислий виклад рішення від 22 травня 2025 року

У січні 2013 року, відбуваючи покарання у Житомирській установі виконання покарань № 8 (далі — УВП № 8), заявниця подала касаційну скаргу на рішення Апеляційного суду Житомирської області у її справі. Згодом заявницю перевели до Качанівської виправної колонії № 54 (далі — ВП № 54). Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ (далі — ВССУ) надіслав повістку про розгляд справи заявниці до УВП № 8. 04 квітня 2013 року ВССУ провів засідання за відсутності заявниці, але у присутності прокурора, чия думка було заслухано. Суд залишив без задоволення касаційну скаргу заявниці, а ухвалу апеляційного суду — без змін. 17 квітня 2013 року заявниця отримала повістку про проведення засідання 04 квітня 2013 року. До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявниця скаржилася за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на те, що вона отримала повістку про засідання касаційного суду 04 квітня 2013 року уже після його проведення, тому не змогла бути у ньому присутньою. Розглянувши скаргу заявника Європейський суд зауважив, що заявниця перебувала під повним контролем держави, тому держава була зобов'язана належним чином повідомити заявницю про дату та час проведення засідання касаційного суду. Однак органи державної влади не виконали цього обов'язку, надіславши повістку до іншої установи виконання покарань. 11 березня 2013 року ВССУ надіслав повістку до УВП № 8, хоча у лютому 2013 року заявницю вже перевели до ВК № 54. Як наслідок, вона отримала повістку лише 17 квітня 2013 року і тому не змогла бути присутньою у засіданні, навести свої аргументи та спростувати твердження прокурора. Європейський суд, посиляючись на свою попередню практику у справах проти України, не знайшов підстав для іншого висновку у цій справі і дійшов висновку, що принцип рівності сторін дотриманий не був та констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Оголошує заяву прийнятною;
2. Постановляє, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. Постановляє, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 900 (дев'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. Відхиляє решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.